

Mor als 96 anys Federico Correa, autor de l'edifici Atalaya, la reforma de la plaça Reial, l'ordenació de l'Anella Olímpica i els restaurants de la 'gauche divine'

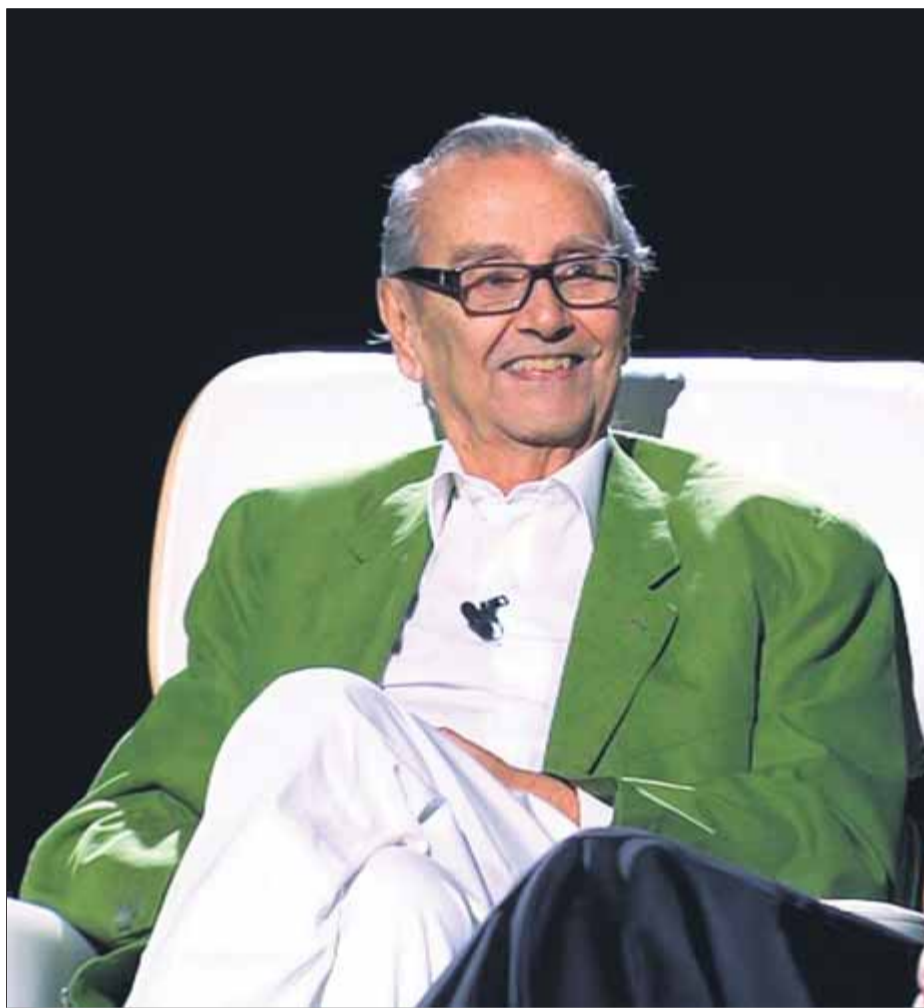
L'arquitecte mestre

Redacció
BARCELONA

Ahir va morir als 96 anys tot un referent de l'arquitectura barcelonina: Federico Correa, autor, al costat del seu soci Alfonso Milà (mort el 2009), de l'edifici Atalaya i de la reforma de la plaça Reial. El Col·legi d'Arquitectes el va definir en la seva nota de comiat com "un dels arquitectes més influents del segle XX" i "un gran mestre de diverses generacions d'arquitectes".

També va ser coresponsable de l'ordenació de l'Anella Olímpica de Montjuïc i va participar en la reforma de l'Estadi Olímpic. Sempre al costat de Milà, va modernitzar la seu de la Diputació de Barcelona, instal·lada a la casa Serra de Puig i Cadafalch, i a les acaballes de la seva carrera va signar el Museu Episcopal de Vic.

Nascut el 1924, va forjar la seva manera d'entendre l'arquitectura moderna al despatx de José Antonio Coderch. Amb Milà, com-

Federico Correa era un dels arquitectes més respectats ■ ARXIU

panys d'estudis, van fer tàndem a partir del 1953. Es van iniciar a Cadaqués: la Casa Villavecchia és un dels exemples més notables de la seva visió de l'arquitectura, que conjuga racionalisme, història, paisatge natural i, sobretot, calidesa humana. Les dues dècades següents van crear alguns dels espais més emblemàtics de la *gauche divine*, com ara els restaurants Flash-Flash i Il Giardinetto.

Més enllà de la seva obra arquitectònica, el seu pas com a professor a l'Escola Tècnica Superior d'Arquitectura de Barcelona (Etsab) va deixar una profunda petjada en els seus alumnes. Va començar a impartir-hi classes el 1959, però el 1966 va ser expulsat per haver encapçalat una manifestació antifranchista d'estudiants. Hi va tornar el 1977 i ja no en va marxar fins que es va jubilar. En una entrevista a l'Avui, el 1995, explicava així la importància que donava a la docència: "Suposa una llibertat i una res-

ponsabilitat que t'obliga a reflexionar sobre la professió, a estar al corrent. Jo sempre dic, exagerant una mica, que no m'interessa la joventut, que el que m'interessa és la gent intel·ligent. Aleshores, poder tenir discussions amb joves intel·ligents és molt bo, no perquè siguin joves, sinó perquè són intel·ligents."

En la mateixa entrevista, Correa defensava la potència arquitectònica de la Barcelona olímpica, i sobretot destacava el paper que hi va jugar l'alcalde Maragall per poder-la desplegar. "La gent no viatja prou per veure el que ha passat amb Barcelona. No ens adonem del que tenim." I amb el mateix entusiasme defensava el disseny barceloní: "El disseny a Barcelona és molt seriós, no és cap ximpleria. La força del disseny barceloní no és nova. Barcelona tenia quatre escoles de disseny quan a Madrid no n'hi havia cap. És natural que aquí hi hagi dissenyadors de tanta categoria." ■

Críticateatre

Imma Merino

El teatre i la vida

La Gavina

Director: Àlex Rigola
El Canal (Salt). Temporada Alta.
18 d'octubre

Fa tres anys, amb *Ivanov*, Àlex Rigola va començar a abordar Txèkhov amb el propòsit de diluir les fronteres entre el teatre i la vida (una cosa, de fet, gens aliena al dramaturg rus) i la realitat i la ficció. L'experiència va continuar fa dos anys amb una extraordinària adaptació de *Vània*, en la qual, tancant-hi quatre actors en una caixa de fusta, va procedir a una depuració màxima per extreure'n alguna cosa essencial amb

una bellesa colpidora: la vida humana com a il·lusió i frustració en un muntatge íntim, delicat, emotiu sense sentimentalisme. Ara, després de presentar-ne la seva versió en castellà al madrileny Teatro de la Abadía, ha estrenat la catalana de *La gavina* al Festival Temporada Alta.

De nou hi ha la idea del despullament, amb uns elements escènics mínims, i de la reducció o concentració de l'obra en uns personatges. En aquest cas, són sis, que no responen als noms originals, sinó als dels seus intèrprets. L'actriu Arkadina és Mònica (López); el seu

fill Konstantin és Nao (Albert); l'escriptor Trigorin és el dramaturg Pau (Miró); Sorin és Xavi (Sáez); Nina, aspirant a actriu destinada a ser la "gavina" morta, és Mel (Salvatierra) i Masha és Roser (Vilajoana). No només això, sinó que, a la vegada que son explicades i interpretades (més que representades) les vicissituds dels personatges de l'obra, es fan referències que podem identificar amb els actors. Tanmateix, hi ha una clara ambigüitat: empeltats dels personatges que representen, no tot el que se'ns explica dels intèrprets ha de ser veritat, de manera que

'La gavina', de Txèkhov, en versió d'Àlex Rigola ■ FOCUS

també ells mateixos es converteixen en personatges en una mena de joc

d'autoficció.

La intenció, suposo, és que el joc de miralls ens

interpel·li: com ressonen en nosaltres aquests personatges, en les seves dualitats i desdoblaments, de nou amb les seves il·lusions i frustracions? Tot i l'interès renovat de la proposta, potser es crea un distanciament en la mesura que, en aquest cas, prevalen les picades d'ullet (a vegades fins i tot les bromes) al propi món teatral. És cert que Txèkhov també parlava del teatre del seu temps. Però a vegades, sense que deixi d'haver-hi moments amb una emoció fulgurant, es pot tenir la sensació que n'ha sortit alguna cosa una mica endogàmica.